

מאת: פרידי דביר

פרידי: אשה רגילה (או שלא) התופסת נפח כפול פלוס. המשא הכבד מוביל למסע כבד לא פחות, המתואר בכאב, ציניות, דמעות והומור. אתם מוזמנים לחלוק את המעמסה ולשאת במשא במהלך המסע.

58 ללא מליץ יושר

במשקל (לנשנש כל היום), נגמרו מסיבות הג'אנק פוד, ושיהיה לי ברור – לא מספיק שינוי יכולת תכולת הקיבה, יש צורך בשינוי התפיסה בראש. זו הייתה פעם שנייה באותה שעה שבה שמעתי את המשפטים הללו. זו גם הייתה פעם שנייה שנשבעתי שכך אעשה. הבטחתי שאני מבינה, שאני מוכנה לקראת שינוי ה... נו כבד, אני רוצה לצאת מפה.

היא קלטה את חוסר הסבלנות שלי ושחררה אותי לחופשי, תוך הבטחה שזה לא כזה קל כמו שזה נראה ושאני אתכונן לעבוד קשה. ויצאתי, כמה מפתיע, בריאה בנפשי כמו בגופי. חזרתי אל ד"ר רזיאל מצוידת באישור להתחיל להתקדם בתהליך. היא ציידה אותי ברשימת בדיקות רפואיות שגרתיות שיש לערוך, כדי לברר אם גם הגוף מוכן לניתוח. קיבלתי מספר עמודים שאותם היה עליי להגיש לרופא המשפחה.

היום כולם דוקטורים שיכולים לספר את כל מה שהם חושבים שהם יודעים על ניתוחים להצרת קיבה. קודם כל: טבעת. מי לא יודע מהי הטבעת. תשאלו כל ילדה בת עשר, היא תספר לכם שהיא שמעה את אימא שלה מספרת לדודה שלה שהטבעת ירדה לאחרונה באופן דרסטי ובטח היא "עשתה טבעת", אבל היא מכחישה. ניתוח טבעת הפך למעין ניתוח פלא, ו"כולם עושים טבעת", ומי שלא – בדרך לעשות או מתכוון לעשות או בירר על עשייה (וזה כשלעצמו נחשב לירידה במשקל בבחינת "אני בהחלט עושה מאמצים לרדת במשקל, שלא תגידו שלא") או שאחותו עשתה. המשוכלים יותר, אלו שכבר נחשפו לסוג אחר, כבר יודעים לספר שיש גם ניתוח שנקרא "שרוול", והוא עוד יותר טוב, אבל הוא מסוכן יותר. אלו הפרופסורים. כמעט כולם מברברים בנושא, וכל השאר הם בבחינת "שאינם יודעים לרכל", ולכן לא מבינים מספיק.

כולם יודעים, אבל מי שלא נכח בפגישה אצל מנתח והרגיש את הדפיקות לב רק בגלל עצם המחשבה שייפרד מכל המגן האנושי – לא יודע כלום. אין דבר שיכול להשתוות לרגעים האלו שבהם נראה בפועל מה פירוש המילים "הפנקס פתוח והיד רושמת..." וכן – "וכל מעשיך (כלומר קלוריותך) בספר נכתבים". אין הרבה דברים מפחידים יותר מלעמוד מול מנתח כשאני המועמדת לגזר הדין בגופי שלי. תאמינו לי, אני יודעת!

הפעם אפילו לא היה מקום לחפש לי מליץ יושר בסביבה, אלא להתפלל שאוכל להתמודד עם כל זה ושתהיה לי הסייעתא דשמיא לפעול נכון, שהרי לא רציתי שאי מי יאמר לי למה לא לעבור את הניתוח.

במרכז מלב"י יש פרוצדורה ברורה. לא משנה כמה שמנה אני, לא משנה שיש לי מקדם שומן הכי גבוה בעולם ושיש לי כל הידע והאמביציה – למרות זאת עדיין אין לי אישור לניתוח. אחריות היא שם המשחק. צריכים לראות אם אני בשלה לפרוצדורה פולשנית כזו, לא רק מבחינת ההרגשה אלא גם מבחינה בריאותית ומבחינה נפשית.

היום אני מכירה הרבה מנותחות שעברו ניתוחים בריאטריים, חלק מהן נכנסו לניתוח צ'יק צ'ק, חלק מהן לא ראו מעבר לרופא המנתח שום איש מקצוע וחלק מהן לא מבינות אפילו מה הקשר של דיאטנית לעניין. במלב"י, אחרי שהחלטתי שמקומי שם, הפרוצדורה התישה אותי, אבל במבט לאחור אני יודעת להודות שהייתי בידיים הכי טובות שאפשר. מחדרה של ד"ר רזיאל הופניתי לחדרה של הדיאטנית, מירית. כבר הורגלתי בדיאטניות רזות שכבר מלכתחילה גורמות לי לא לסמוך עליהן. (אם הייתה דיאטנית שמנה לא הייתי מאמינה גם לה, כי אם היא לא מצליחה, אז איך היא תגיד לי מה לאכול?) אבל היא לא דיברה אתי על דיאטנות, למרבה המזל, אלא בחנה אם אני מבינה שגם אם אעבור ניתוח זה לא אומר שאוכל להמשיך ולהתפרע באוכל, שלא מדובר בתרופת קסם, שאין נסיה ושיזה מצריך שינוי בהרגלי אכילה. כן, אני מבינה את זה נהדר, וכרגע אני מוכנה להתחייב לכל מה שתגיד, גם להפסיק לאכול לגמרי. מתי אני כבר יכולה להיכנס לניתוח?

אני מניחה שהיא ראתה שחבל על הזמן, שאני נחושה, מבינה, יודעת ומסכימה – והדבר האחרון שיכול לשנות משהו הוא שיחה על קלוריות. היא שחררה אותי אל הפסיכולוגית.

פסיכולוגית? קטן עליי. הייתי אצל כמה כאלה בחיי בניסיון להציל את עצמי מעצמי, אבל אף אחת מהן לא הצליחה לעזור לי באמת. אולי כי כולן רזות.

גם היא הייתה רזה. ישר סימנתי עליה איקס. (אף על פי שלו היא הייתה שמנה – גם הייתי מסמנת איקס, שהרי אם את פסיכולוגית שיודעת יותר טוב ממני, אז למה את עדיין שמנה?)

התיישבתי בנימוס מוכנה להתקפה, אבל קודם התבקשתי למלא שאלון להערכת המצב הנפשי. לא, אין ולא היו נטיות להתאבדות (חוץ מכמה פעמים שחשתי על מידת התכריכים שבהם יצטרכו לעטוף אותי בבוא הזמן), הביטחון העצמי שלי קשור במשקל, אבל לא רק. עובדה, הביטחון העצמי גבוה כמו שהמשקל גבוה. האם יש לי נטייה לדיכאון? לא, רק כשאני עומדת במראה ומבינה מה אני רואה. זה קורה רק פעם-פעמיים-שלוש ביום. לא הרבה. האם אני רוב הזמן בלי מצב רוח? מממ... לא חושבת. אני חוששת שרוב הזמן אני ב"עודף מצב רוח", מלבד הימים שבהם אני שוקעת אל תהומות הייאוש, אבל הם לא נחשבים. עובדה, אני ממלאת את השאלון בחיוך וכך עוד ועוד שאלות...

סיימתי בוריוזות והמתנתי לרגע שהפסיכולוגית תחפש אצלי סיבה למה לא ניתן לאשר אותי לניתוח. כאמור, היא לא מצאה. לא היה לה שום סיכוי. הגעתי נחושה וברורה.

היא זיברה אתי על התהליך שהולך לקרות, המבחינה הנפשית והקוגניטיבית-התנהגותית. אין יותר דפוסים ישנים שגרמו לי לעלות

מרגישים שהדברים נוגעים בכם? רוצים להגיד מילה לפרידי או לכלל הקוראים, גם עליכם מוטל משא כבד? אתם מוזמנים לכתוב לנו: 'בתוך המשפחה' עבור פרידי קרית המדע 3 הר חוצבים ירושלים או לפקס: 077-2020556 או למייל: henya10@012.net.il